

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa A.S.

przeciwko Centrum w L.

o odszkodowanie z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25 października 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt III APa 18/21,

I. odrzuca skargę kasacyjną,

II. odstępuje od obciążania strony pozwanej kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 maja 2018 r. powódka A.S. domagała się zasądzenia od pozwanego Centrum w L. kwoty 49.128 zł tytułem odszkodowania za nierówne traktowanie w zatrudnieniu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu wg norm prawem przepisanych. W dniu 10 stycznia 2019 r. powódka rozszerzyła powództwo do kwoty 157.794,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty zaznaczając, że wynika to z porównania jej wynagrodzenia brutto do kwot uzyskiwanych przez innego pracownika – M.Z., który w Dziale Statystyki

Medycznej otrzymywał najwyższe wynagrodzenie. Odszkodowanie obliczono jako różnicę w wynagrodzeniu za okres od 1 lutego 2012 r. do grudnia 2017 r. W piśmie z dnia 24 września 2020 r. A.S. ponownie rozszerzyła powództwo domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 184.045,67 zł. Wyjaśniła, że kolejne rozszerzenie powództwa wynika z dodatkowego uwzględnienia kwoty 26.250,73 zł. stanowiącej wyrównanie dodatku stażowego za okres od lutego 2012 r. do grudnia 2017 r. Wyrokiem z dnia 13 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Lublinie w punkcie I zasądził od pozwanego Centrum w L. na rzecz powódki A.S. kwotę 51.467,51 zł tytułem odszkodowania za nierówne traktowanie w wynagradzaniu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 49.128 zł od dnia 12 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 2.339,51 zł od dnia 23 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, w punkcie III zniósł wzajemnie koszty procesu pomiędzy stronami, zaś w punkcie IV wyrokowi w pkt. I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.200 zł.

Sąd wskazał, że na rozprawie w dniu 19 lutego 2020 r. pełnomocnik powódki sprecyzował, iż swoje roszczenie A.S. wywodzi z nierównego traktowania w wynagradzaniu, a dopiero w dalszej kolejności powołuje się na dyskryminację w zatrudnieniu. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie mamy do czynienia z nierównym traktowaniem powódki w wynagradzaniu, nie zaś z jej formą kwalifikowaną, tj. dyskryminacją. Pozwany nie różnicował wynagrodzeń pracowników Działu Statystyki Medycznej Centrum w L. z uwagi na jakąś szczególną cechę każdego pracownika (kryterium) dyskryminacji, lecz wynagrodzenia te były w sposób nieuzasadniony i niewytłumaczalny znacznie zróżnicowane. Nie było żadnego uchwytnego powodu do ich różnicowania. W ocenie Sądu powódka wykazała w procesie, że wykonywała zadania zbliżone do zadań realizowanych przez innych pracowników tego działu. Z kolei pozwany nie podał żadnych obiektywnych powodów do różnicowania tych wynagrodzeń.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji powódki A.S. oraz apelacji pozwanego Centrum w L. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 maja 2021 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyrokiem z dnia 5 maja 2022 r., z apelacji powódki A.S. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że zasądzoną

od pozwanego Centrum w L. na rzecz powódki A.S. kwotę odszkodowania za nierówne traktowanie w wynagradzaniu podwyższył do kwoty 157.795 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 49.128 zł od dnia 12 lipca 2018 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 108.667 zł od dnia 23 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty, oraz w punkcie III w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.673,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego. W pozostałej części apelację powódki A.S. oraz apelację Centrum w L. oddalił, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.826 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, a nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa. Sąd Apelacyjny, co do zasady, podzielił ustalenia faktyczne (poza jedynym wyjątkiem) zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i przyjął je za własne. Jedynym prawidłowo sformułowanym zarzutem związanym z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. jest ten dotyczący terminu dowiedzenia się przez A.S. o nierównym jej traktowaniu w zakresie wynagradzania. W ocenie Sądu Apelacyjnego zasadne są przy tym zarzuty naruszenia prawa materialnego zawarte w apelacji powódki i dotyczące nieprawidłowego ustalenia wysokości należnego jej odszkodowania. Sąd Apelacyjny podkreślił, że weryfikacja ustalenia, czy otrzymywane przez konkretną osobę uposażenie narusza zasadę równych praw pracowników z tytułu jednakowego wypełniania takich samych obowiązków, może się odbywać jedynie w porównaniu do konkretnego pracownika. W konsekwencji obliczenie odszkodowania z tego tytułu również nie powinno następować w oparciu o średnią zarobków otrzymywanych przez pracowników, zatrudnionych na tym samym stanowisku, lecz zarobków konkretnego pracownika w spornym okresie. Z uwagi na fakt, że kwota dochodzona pozwem, jako odszkodowanie za nierówne traktowanie w związku z zaniżeniem wynagrodzenia zasadniczego, była niższa niż wynikająca z powyższych wyliczeń, możliwe było podwyższenie zasądzzonego na rzecz A.S. odszkodowania jedynie do kwoty 157.795 zł. Odsetki zasądzono od poszczególnych kwot składających się na przyznane odszkodowanie w zależności od momentu, w którym pozwany skutecznie został wezwany do ich zapłaty, tj. co do kwoty 49.128 zł od dnia doręczenia pozwu (12 lipca 2018 r.), zaś co do kwoty 108.667 zł - od dnia doręczenia rozszerzonego powództwa (23 stycznia 2019 r.).

W skardze kasacyjnej z dnia 19 sierpnia 2022 r. pełnomocnik Centrum w L. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 maja 2022 r., sygn. akt III APa 18/21 w części - w zakresie pkt I - III wyroku, tj. w części, w której:

1. z apelacji powódki A.S. zmienił wyrok sądu I instancji:

1. w punkcie I w ten sposób, że zasadzoną od pozwanego Centrum w L. na rzecz powódki A.S. kwotę, odszkodowania za nierówne traktowanie w wynagradzaniu podwyższył do kwoty 157.795 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

1. od kwoty 49.128 zł od dnia 12 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;

2. od kwoty 108.667 zł od dnia 23 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty;

3. w punkcie III w ten sposób, że zasądził od pozwanego Centrum w L. na rzecz powódki A.S. kwotę 10.673,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego;

4. apelację Centrum w L. oddalił;

5. zasądził od pozwanego Centrum w L. na rzecz powódki A.S. kwotę 5.826 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 11² w zw. z art. 78 § 1 k.p. polegające na:

1. bezzasadnym uznaniu, że powódka była traktowana nierówno w zatrudnieniu, w sytuacji gdy nie tylko zakres jej obowiązków nie był tożsamy z zakresem obowiązków innych pracowników, lecz również odnosił się do innych obszarów działalności pracodawcy, w tym w szczególności mających diametralnie inne znaczenie z punktu widzenia realizacji zadań statutowych pracodawcy oraz odnoszących się do funkcjonowania innych jednostek organizacyjnych (oddziałów) skarżącego, które w związku z udzielaniem innych świadczeń zdrowotnych nie mogą być traktowane tożsamo;

2. bezpodstawnym przyjęciu, że pomimo częściowej zbieżności w zakresie obowiązków pracowników zatrudnionych w jednostce organizacyjnej pracodawcy pracodawca nie jest uprawniony do

zróżnicowania wysokości wynagrodzenia poszczególnych pracowników ze względu m.in. na istotność zadań wykonywanych przez danych pracowników, w tym ich znaczenie dla realizacji celów statutowych pracodawcy, będących jednocześnie celami publicznymi;

3. bezpodstawnym uznaniu, że niedopuszczalne jest zróżnicowanie wysokości wynagrodzeń pracowników ze względu na zróżnicowanie zakresu obowiązków pracowników ze względu na dokonywanie przez pracowników rozliczeń dotyczących różnych oddziałów szpitalnych, różnych procedur i zabiegów medycznych oraz różnych umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a co za tym idzie również stopnia skomplikowania oraz zakresu zadań poszczególnych pracowników działu;

4. naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię, tj. art. 78 § 1 k.p. polegającą na:

1. bezzasadnym uznaniu, że wynagrodzenie powódki nie zostało ustalone z uwzględnieniem zasad wynikającym z art. 78 § 1 k.p., tj. że nie odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganych przy jej wykonywaniu, a także nie uwzględniało jakości świadczonej pracy;

2. bezpodstawnym przyjęciu, że pomimo częściowej zbieżności w zakresie obowiązków pracowników zatrudnionych w jednostce organizacyjnej pracodawcy pracodawca nie jest uprawniony do zróżnicowania wysokości wynagrodzenia poszczególnych pracowników ze względu m.in. na istotność zadań wykonywanych przez danych pracowników, w tym ich znaczenie dla realizacji celów statutowych pracodawcy, będących jednocześnie celami publicznymi;

3. nieuzasadnionym przyjęciu, że literalnie określony zakres obowiązków pracowników danej komórki organizacyjnej może stanowić kryterium ustalania wysokości wynagrodzenia za pracę poszczególnych pracowników, bez uwzględnienia rzeczywistego znaczenia (organizacyjnego i ekonomicznego) dla realizacji celów funkcjonowania danego pracodawcy.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie

apelacji powódki w całości oraz uwzględnienie apelacji Centrum w całości, o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych, o rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na zasadzie art. 398¹¹ § 1 k.p.c. i o zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych (w tym od opłaty od skargi kasacyjnej) w całości z uwagi na to, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie. Ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 maja 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie oraz rozstrzygnięcie o należnych skarżącemu kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów oraz, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na tle niniejszej sprawy zaistniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 11² w zw. z art. 78 § 1 k.p., które to są szczególnie istotne w kontekście funkcjonowania podmiotów leczniczych, bowiem winny być one, w ocenie skarżącego, oceniane z uwzględnieniem specyfiki i charakterystyki świadczeń medycznych udzielanych przez różne jednostki organizacyjne (oddziały), a w konsekwencji rozliczane przez pracowników zatrudnionych na stanowiskach statystyków medycznych. Istotnym w przedmiotowej sprawie jest szeroko rozumiany interes społeczny, przejawiający się m.in. w przedmiocie działalności skarżącego, którym jest udzielanie wysoce wyspecjalizowanych świadczeń medycznych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powódki wniósł o jej odrzucenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm prawem przepisanych, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm prawem przepisanych, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania – o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ k.p.c. wskazuje na obligatoryjną treść pisma procesowego obejmującego skargę kasacyjną. W § 1 i § 2 powołanego przepisu wymienione zostały wymagania formalne skargi kasacyjnej, jako szczególnego środka odwoławczego, których niezachowanie skutkuje odrzuceniem skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), natomiast w § 3 – wymagania stawiane pismu procesowemu (art. 126-128 k.p.c.), których niezachowanie skutkuje wezwaniem do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej (art. 398⁶ § 1 i 3 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Są to wymagania konstrukcyjne, bez których spełnienia środek taki nie jest skargą i z tego względu braki te nie podlegają uzupełnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z 18 stycznia 2006 r., II CSK 161/05, Legalis nr 173915; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, Legalis nr 544671; z 13 stycznia 2012 r., I CSK 210/11, Legalis nr 480463).

W skardze kasacyjnej wywiedzionej w niniejszej sprawie pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 maja 2022 r. w części (w zakresie pkt I - III zaskarżonego wyroku), natomiast formułując żądania wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku – bez wskazania, czy uchylenie nastąpić ma w całości, czy też w części (jakiej?) oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie apelacji powódki w całości oraz uwzględnienie apelacji Centrum w całości. Jako wniosek ewentualny wniesiono także o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 maja 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi

Apelacyjnemu w Lublinie – również bez sprecyzowania, czy chodzi o całość, czy też o część orzeczenia. Taki sposób sporządzenia skargi kasacyjnej nie realizuje wymogów zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. Prawidłowo skonstruowana skarga kasacyjna powinna obejmować całkowicie jasne, jednoznaczne i zrozumiałe określenie elementów wskazanych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona tak, by nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Wskazane wyżej elementy skargi mają dla tego środka istotny, konstrukcyjny sens. Skarga kasacyjna stanowi bowiem nadzwyczajny środek zaskarżenia, który wnosi się od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji. Wysoki stopień sformalizowania tej skargi jest zatem uzasadniony tym, że służy ona ingerencji w zasadę stabilności orzeczeń sądowych. Stabilność ta stanowi istotną dla systemu prawa wartość, a zatem konieczne jest, by organ dokonujący wspomnianej ingerencji, miał jasno i precyzyjnie wyznaczone pole działania – temu natomiast służą właśnie wymagania określone w art. 398⁴ § 1 k.p.c. Uznanie skargi kasacyjnej niespełniającej wspomnianych wymagań za dopuszczalną prowadziłoby do konieczności autonomicznego ustalania przez Sąd Najwyższy granic, w jakich może on ingerować w prawomocne orzeczenia – na podstawie niejasnych, pozaustawowych kryteriów (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 września 2022 r., I CSK 1563/22, Legalis nr 2728182). Określenie zakresu zaskarżenia powinno być bardzo precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, wyznacza ono granice zaskarżenia i wraz z podstawami kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i jego wnioski nie mogły być ustalone przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań. Znaczenie tych wymagań i bezwzględny obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu w ramach procedury naprawczej stosowanej przy usuwaniu braków formalnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 maja 2022 r., I CSK 2645/22, Legalis nr 2709228, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 21 kwietnia 2022 r., I CSK 793/22, Legalis nr 2706226). Bezwzględnym wymaganiem jest, aby zakres zaskarżenia i wnioski o

uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia były ze sobą ściśle skorelowane, przy czym brak tej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi. Niejasność zakresu zaskarżenia w powiązaniu z brakiem korelacji między oznaczeniem zakresu zaskarżenia a wnioskiem kasacyjnym, skutkuje koniecznością odrzucenia skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej z uwagi na niedochowanie wymagań konstrukcyjnych określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 października 2007 r., sygn. akt V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, z. 3, poz. 81 i z 13 października 2005 r., sygn. akt II PZ 39/05, OSNP 2006 z. 7-18, poz. 274 oraz z 17 maja 2006 r., sygn. akt II PZ 17/06, OSNP 2007 z. 9-10, poz. 136, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 24 lutego 2022 r., II CSKP 56/22, Legalis nr 2763927).

Zakres zaskarżenia nie może być uzupełniany założeniem sądu, że odpowiada on wskazanemu przez stronę we wniosku zakresowi uchylenia orzeczenia. Określenie zakresu zaskarżenia oraz wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia stanowi bowiem przedmiot odrębnych wymogów formalnych skargi kasacyjnej, co oznacza, że strona powinna w obu tych kwestiach odrębnie sformułować własne stanowisko (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 22 grudnia 2021 r., II CSK 405/21, Legalis nr 2671682).

Wskazać przy tym należy, że wniosek o „uchylenie zaskarżonego wyroku” oraz „o orzeczenie co do istoty sprawy” nie powinien być ani utożsamiany z żądaniem uchylenia orzeczenia w całości, ani uzupełniany założeniem sądu, że zakres żądanego uchylenia odpowiada wskazanemu przez stronę zakresowi zaskarżenia orzeczenia skargą kasacyjną („zaskarżam w części”), tym bardziej, że mamy do czynienia z wyraźną i oczywistą sprzecznością pomiędzy zakresem zaskarżenia a wnioskami.

Na marginesie należy także dodać, że sposób sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie również nie kwalifikowałby jej do merytorycznego rozpoznania. Strona skarżąca, powołując trzy przesłanki zawarte w przepisie art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie uzasadniła w ogóle swojego stanowiska w tym zakresie, zabrakło bowiem stosownego wyводу prawnego, przekonującego, że wskazane przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania rzeczywiście wystąpiły. Rozważania prawne powinny być przy tym

przedstawione oddzielnie dla każdej z powołanych przesłanek. Poza tym, sposób sformułowania wniosku przez stronę skarżącą w istocie świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Biorąc powyższe pod uwagę, skarga kasacyjna, jako obarczona nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym, podlegała odrzuceniu przez Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Wobec nieodrżucenia jej przez Sąd II instancji, podlega ona odrzuceniu przez Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. Jednocześnie Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania strony pozwanej kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej, zgodnie z art. 102 k.p.c.

D.S.

[ms]